

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Sacer Recessus Sive Exercitia Spiritualia Ad Mentem &
Methodum S. P. Ignatii**

Nepveu, François

Ingolstadii, 1701

VD18 12305014

Meditatio X. De necessitate agendæ pœnitentiæ, ut quis revertatur ad
Deum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-59599](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-59599)

MEDITATIO X.**De necessitate agenda****Pœnitentiæ, ut quis revertatur
ad DEUM.**

Materiam hujus Meditationis suppeditabit Parabola descripta à S. Luca c. 13. his verbis: Arborem fici habebat quidam plantatam in vinea sua, & vênit quærens fructum in ea, & non invênit. Dixit autem ad Cultorem vineæ: ecce anni tres sunt, ex quo venio, quærens fructum in ficulnea hac, & non invenio: succide ergo illam; ut quid etiam terram occupat? At ille respondens, dicit illi: Domine, dimitte illam & hoc anno, usque dum fodiam circa illam, & mittam stercora: & siquidem fecerit fructum: sin' autem in futurum succides eam.

Præ lud. 1. erit in memoriam revocare hanc Parabolam.

2. Petere à Dno gratiam penetrandi bene ejus sensum, & inde fructum hauriendi.

PUNCTUM I.

Considera 1. positum te esse in hoc mundo instar arboris, quam tamen peccati Originalis labes

bes sterilem, exsuccam, & penitus corruptam reddidit, ut jam ad nihil amplius utilis esset, quàm ut in ignem æternum conjiceretur. Sed DEUS ex misericordia prorsus singulari, & secreto quodam Divinæ suæ Providentiæ consilio, infinitæ aliarum creaturarum multitudinē te prætulit, &, ut ita dicam, intra Ecclesiæ suæ, vel etiam Religiosi Ordinis (si quidem hanc etiam gratiam indulserit) septa, velut in fertilissimum campum transplantavit, ut illic dignos pœnitentiæ fructus proferres.

Confidera 2. terram istam, in quam transplantatus es, terram esse cultam laboribus, & irrigatam sudore, imò sanguine ipso HOMINIS - DEI; quam quotidie Divinus Justitiæ Sol suis radiis illustrat, & inflamat; quæ hac ipsâ culturâ, qua tu fruëris, protulit, & adhuc singulis diebus profert pulcherrimas arbores, hoc est, Animas Illustres, quæ sanctè vivunt, &
 omnis

omnis generis fructus bonorum operum progerminant.

Recole nunc omnem tuam vitam, & deprehendes: te arbori fici, de qua Parabola meminit, quam simillimum esse, cum animam geras bonis operibus destitutam; cum nullas adhuc virtutes collegeris statui tuo debitas; cum satis tibi fuerit nuda progignere folia, id est, eternam aliquam speciem oculis objicere, qua homines, imò etiam te ipsum decepisti, cum te ex virtutis lege agere existimasti, quod aut naturali inclinationi, aut humano respectui tribuisti.

Præterea in omni vitæ tuæ cursu ita te gessisti, ac si creaturis tantum, quæ exterioribus capiuntur, non autem Deo, qui cor penetrat, & intima rimatur, placere, & servire deberes. Christus Jesus frequenter ad te invisit, ut videret, an aliquem pœnitentiæ fructum in te reperiret. Sed expectatione sua deceptus, nihil nisi folia invenit,

nit, aut fructus pomis Gomorrhæis
similes, quæ sub pulchro cortice
cinerem, & putridam favillam te-
gebant. An non meritò te per-
stringere poterit iusto illo vitupe-
rio, quo olim apud Prophetam vi-
neam suam reprehendit: *Quid
est, quod debui ultra facere vinea
mea, & non feci ei? an quòd ex-
spectavi, ut faceret uvas, & fe-
cit labruscas?* Isaia 5. v. 4. Quid
poteris huic reprehensioni re-
spondere?

Ah Domine, nihil penitus repo-
nere possum, quàm me ingratum
fuisse! dolore, & lacrimis respon-
dere possum. Spero tamen, Do-
mine, Te, qui hæc sensa, hanc mi-
hi mentem instillasti, non permis-
surum, ut sine fructu evanescant.
Spero etiam: has meas lacrimas,
te auctore expressas, & contriti
cordis mei testes, tuum quoque a-
nimus emollituras, ut mei mise-
rearis, & aptum agenda pœniten-
tiæ tempus concedas.

PUNCTUM II.

CONSIDERA : quam DEO, & tibi
C ipsi injuriam intuleris, quibus
te subjeceris miseris, dum vitam
hucusque tam sterilem, & fordi-
dam duxisti? Non solum DEUM
magnâ gloriâ, Christum fructu
sue mortis, & sanguinis pro te ef-
fusi, Spiritum Sanctum honore de-
bito pro tot gratiis, quibus te præ-
vênit, Ecclesiam, omnesq; Fideles
bono exemplô, te ipsum infinitô
meritorum thesaurô, quem com-
parare potuisses, privasti; sed e-
tiam DEUM contempsisti, Servato-
rem tuum rursus cruci affixisti,
Spiritû Sanctum affixisti, te ipsum
in gravissimum Divinæ vindictæ,
illiusque terribilis sententiæ in ar-
borem infructuosam vibratæ, pe-
riculum coniecisti.

Imaginare insuper tibi, feren-
dam in te sententiam, quam Pater-
familias contra ficum pronuntia-
vit: *Succidite ergo illam, ut quid
etiam*

etiam terram occupat? Heu! Domine, quàm terribilis est ista sententia in se ipsa! mihi verò quàm terribilior, quia in me fulminare videtur! Ego enim arbor sum non sterilis tantum, & fructibus vacua, sed penitus destructa, & corrupta, ad nihil amplius utilis, quàm ut in ignem mittatur. Ignoro fanè: an non in occulto, nec minis justo, ac inscrutabili tuo iudicio contra me dictata jam sit sententia? An non mihi quoque timenda sit funesta illa calamitas, quæ plures alios obruit, qui in mundo boni, honestique putabantur; quibus secreta vanitas, tecta quædam propriæ existimationis cura, & pagana probitas pro virtute fuit; sed re ipsa arbores steriles, & putredine infectæ erant, quæ sub pulchro schemate incompósitos fovebant affectus? Ah, ubi opportunum evitando huic malo remedium inveniam? Utinam haberem aliquem Evangelici hujus Intercessoris,

foris, sententiam in ficum fulminatam suspendentis, æmulatorem, qui hanc ipsam mihi præstaret charitatem, & quam meritus sum, maledictionem aut averteret, aut saltem teneret suspensam! Et ad quem me convertam, nisi ad te, Angele mi Custos, qui à primo vitæ meæ exordio fidelem mei custodiam suscepisti, & constanti zelô me protexisti, etsi me tibi parùm gratum, fidelémque probârim? Spero: te pro me cautionem præstiturum, & de tua in me cura, & de mea erga te fidelitate responsum: sed quia de altero securus, de altero minimè certus sum, rogo te: impetres mihi efficacem illam gratiam, quæ duritiem humani cordis flectere, & gravissimos etiam peccatores ad pœnitentiæ fructus producendos emollire solet.

Omnis arbor, quæ non facit fructum bonum, excidetur, & in ignem mittetur. Matth. 3.

Si pœnitentiam non egeritis, omnes similiter peribitis. Luc. 13.

MEDITATIO XI.

Pœnitentiam non tantum magnis Peccatoribus, sed etiam Animis tepidis esse necessariam.

Pro primo Præludio, imaginare tibi: Christum Dominum te illis Apocalypseos verbis alloqui: *Vinam frigidus esses, vel calidus! sed quia tepidus es, incipiam te evomere ex ore meo. Apoc. 3. v. 15. & 16.*

Pro secundo Præludio, petes à D^{no} gratiam, qua bene expendas veritatem terribilium illorum verborum; ut firmum concipias propositum, te quamprimum expediendi à periculoso hoc statu, si quidem in illo animam tuam constitutam esse, deprehendas.

PUNCTUM I.

De periculo, in quo Anima tepida constituitur, nisi pœnitentiam agat.

Considera seriò rationes, & motiva